

som havde fundet Sted, men jeg vil spørge, om ikke Fleertallet af disse Reductioner have været nødvendige i en meget høj Grad, fordi der vare Embedsmænd, som der efterhaanden var groet Mos paa, og som tildeels vare i ubrugelig Tilstand, idet de, ved at blive staaende i en for lang Tid i de forskjellige Stillinger, hvori de vare komne ind med meget større Forhaabninger end man maatte ønske, at de havde medbragt, vare blevne haabløse i deres forskjellige Stillinger, saa at man maatte søge, ved Hjælp af slige Reductioner, at tilvebringe Forfremmelse. Men, med al vor Erkjendelse af, at denne Art Reductioner er nødvendig, kan det ikke nytte at sige, at vi roligt kunne gaae ind paa Bestemmelser, som ifald lignende Reductioner skulde indtræde, ville være os i høj Grad bebyrdende, og det er en af de Hovedgrunde, hvorfor man vistnok ikke bør i Pensioneloven fastsætte et System, som det her nedlagte. Derfor man gaaer en anden Vej, og siger: vi ville ingen Embedsmand have i Statens Tjeneste, som ikke i den Tid, hvori han tjener, sparer sig Noget op, saaledes at han, hvis han skulde blive afskediget, da, idetmindste for en Tid, vil kunne skaffe sig Underhold af det Opspærede, indtil han kan opnaae en anden Stilling, saa siger jeg, ja det er vist en meget fornuftig finantiel Foranstaltning, men saa bliver Spørgsmaalet atter, skulle vi da give denne Sparestilling til eller skulle vi finde den i den nærværende Gage, og det er det store Spørgsmaal, naar vi ville betragte en Pensionelov, og især naar vi ikke ville oversee det vigtige Spørgsmaal, om den ikke bliver bebyrdende for Staten paa samme Tid, som den skaffer den fornødne Sikkerhed for Embedsstanden. Vi skulle ikke oversee, at vi staae aldeles nær ved den Tid, hvor Embedsstanden selv har lagt Stegen for sig og skaaret den for (Ja!). Det Udkast, som vi her have, og som har passeret forskellige andre Standerforsamlinger, dette Udkast, som havde været Lov, hvis ikke uheldige Omstændigheder vare indtraadte, det er Resultatet af en saadan Betragtning, hvorved Embedsklassen saae sig selv for meget og Staten for lidet (Hør!). Vi maae, medens vi huffe paa § 22 i Grundloven, ikke glemme den S, som

siger, at Stand og Rang skal ingen Forret give; vi maae ikke oversee, naar vi ville spørge os selv, hvordan Gageringen for Embedsmændene er, om vi bedømme det fra et simpelt borgerligt Standpunct, eller fra et standsmæssigt Standpunct, naar vi i Almindelighed sige, at vore Embedsmænd have ikke kunnet leve og leve som de med Rette burde kunne leve af deres Gage, saa ligger det hovedsagelig dert, at Standsmæssigheden ligger bagved. Der er kommen til mig Røner, som have spurgt mig: „Kan jeg vaske for mig selv og Andre, efterat min Mand er bleven Lieutenant, eller skal jeg hellere savne det Nødvendige til Livets Ophold, fordi min Mand er bleven Lieutenant, og jeg Intet kan erhverve? I denne simple Tale laae hele den Betragtning, som har gjort, at vi ere komne til at synes, at vore Gageringer ere for ringe; vi troe, at fordi vi ere Embedsmænd, saa kunne vi ikke bære en Spand Vand og vaske. Saalænge vi blive staaende ved denne standsmæssige Betragtning af Embedsforholdene, ville vi ikke kunne komme igjennem med Gagerne, og saa vil ingen Pensionering kunne række til; saasnart vi derimod komme bort fra denne Betragtning, og den komme vi bort fra, saasnart vi faae sand Dannelsel (Ja!) og saasnart vi ikke sætte vor Dannelsel dert, at vi reise et vist Skildt, fordi vi have betraadt en vis Skolevei, men dert, at vi kunne stille os paa et vist rigtigt Standpunct i Samfundet — saasnart, siger jeg, vi sætte Resultatet af vor Dannelsel dert, saa komme vi til at betragte vor hele Embedsgagering som rundeltig, og vi behøve for Diebliffet kun at see til Ligefillede i andre Borgerklasser, saa vil jeg paastaae, at Embedsklassen i Gjennemsnit er i Danmark den af alle Klasser, som er taaleligst stille (Hør!). Det, at vi gjøre forunderlige Fordringer, før end vi lade nogen Mand komme ind paa de lavere Trin af Embedsklassen, istedetfor at søge dem op mellem de Fortjenstfuldeste paa de lavere Trin, er en Feil, og førend vi have rettet den, kunne vi ikke vente, at komme til at bedømme hverken vort Gageringsforhold eller vort Pensioneringsforhold rigtigt, men det kan ikke hjælpe, at vi erkjende, at det er en Feil. Jeg fremfor nogen Anden skal ind-